

Sygn. akt VII U 922/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2019 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Michalska
Protokolant:	Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2019 r. w Warszawie

sprawy B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o ustalenie kapitału początkowego i przeliczenie emerytury

na skutek odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 26 kwietnia 2018 r. nr (...)–2016 oraz z 27 kwietnia 2018 r. nr (...), (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt VII U 922/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: (...)–2016, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustalił dla wnioskodawczyni B. K. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 663,31 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 1989 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 54,33%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego organ rentowy ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 54,33% przez kwotę bazową, tj. 1.220,89 zł określoną w ustawie powołanej w części I decyzji ($54,33\% \times 1.220,89 \text{ zł} = 663,31 \text{ zł}$), okresy składkowe w łącznym wymiarze 8 lat, 8 miesięcy i 24 dni tj. 104 miesiące oraz nieskładkowe, tj. okresy sprawowania opieki nad dzieckiem w łącznym wymiarze 7 lat, 8 miesięcy i 12 dni, czyli 92 miesiące, a także współczynnik proporcjonalny do wieku oraz okresu składkowego w wysokości 71,32% oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 209 miesięcy. Kapitał

początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 73.120,74 zł (decyzja z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: (...) -2016 k. 14-15, tom I a.r.).

Następnie decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. po ustaleniu kapitału początkowego, przeliczył emeryturę ubezpieczonej B. K. od dnia 1 stycznia 2018 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Jednocześnie zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Organ rentowy, ustalając wysokość świadczenia emerytalnego w systemie zdefiniowanej składki, przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 57.823,98 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 239.561,20 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 245,40 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła do wypłaty 1.211,84 zł brutto (decyzja z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760 k. 71-72, tom II a.r.).

Kolejną decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w oparciu o nowe przedłożone przez ubezpieczoną B. K. dokumenty dotyczące przebiegu poszczególnych okresów jej zatrudnienia, ponownie ustalił wysokość świadczenia emerytalnego od dnia 1 marca 2018 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek. Organ rentowy ponownie wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Jednocześnie zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Ustalając wysokość świadczenia emerytalnego w systemie zdefiniowanej składki organ rentowy przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 57.823,98 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 239.561,20 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 242,50 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła do wypłaty 1.226,33 zł brutto (decyzja z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760 k. 74-75, tom II a.r.).

B. K., reprezentowana przez pełnomocnika, w dniu 23 lipca 2018 r. złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: (...) -2016, o ponownym ustaleniu kapitału początkowego, w części w jakiej organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy ubezpieczonej okresu jej zatrudnienia od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. w Zakładzie (...)P.B.EI i P (...) z siedzibą w W. z powodu błędnej adnotacji na świadectwie pracy dotyczącej imienia odwołującej. Pełnomocnik ubezpieczonej podkreślił, że aktualnie nie jest możliwe uzyskanie prawidłowo wystawionego świadectwa pracy, dotyczącego spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonej, albowiem w/w zakład pracy już nie istnieje, natomiast dokumentacja osobowo-płacowa pracowników uległa zniszczeniu. Dodał, że w dniu 31 maja 2016 r. ubezpieczona zwróciła się do Archiwum Państwowego z wnioskiem o wydanie kopii dokumentów, zawierających informacje o jej zatrudnieniu, jednak powyższa placówka w odpowiedzi na złożony wniosek wskazała, że nie odnaleziono teczek z aktami osobowymi B. K.. Pełnomocnik ubezpieczonej dodał, że znajduje się ona w posiadaniu książeczki ubezpieczeniowej, jednak jak wyraźnie wynika z umieszczonych w niej adnotacji, były pracodawca dokonując stosownych wpisów również posługiwał się imieniem B., a nie B.. W oparciu o powyższe dokumenty, ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego. Ponadto organ rentowy błędnie nie uwzględnił do stażu pracy ubezpieczonej okresów od dnia 2 kwietnia 1985 r. do dnia 1 kwietnia 1988 r. i od dnia 2 kwietnia 1988 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r., czyli okresów sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem. Mając na uwadze powyższą argumentację, pełnomocnik ubezpieczonej wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji poprzez ponowne

ustalenie wartości kapitału początkowego z uwzględnieniem wszystkich okresów składkowych i nieskładkowych ubezpieczonej (odwołanie z dnia 23 lipca 2018 r. k. 1-2 a.s.).

W dniu 23 lipca 2018 r. oraz w dniu 4 sierpnia 2018 r. ubezpieczona **B. K.** złożyła odwołania również od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760, wydanych w przedmiocie przeliczenia świadczenia emerytalnego. W uzasadnieniu złożonych odwołań, pełnomocnik ubezpieczonej powołał się na argumentację analogiczną, jak w treści odwołania od decyzji z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: (...) -2016. Dodatkowo wskazał, że zgodnie z treścią przepisu art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. O ile ocena spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczenia następuje według przesłanek warunkujących nabycie tego prawa obowiązujących w dacie spełnienia ostatniej przesłanki, o tyle określenie wysokości świadczenia związane jest z datą złożenia wniosku o świadczenie. Tak więc to z datą, od której przysługuje wypłata emerytury - co realizuje się zgodnie z art. 129 ust. 1 u.e.r.f.u.s. po złożeniu wniosku przez ubezpieczonego, a nie z datą nabycia prawa do świadczenia następuje ustalanie wysokości świadczenia, konsekwentnie według regulacji prawnej obowiązującej na datę, od jakiej przyznano prawo do wypłaty świadczenia. Pełnomocnik ubezpieczonej nadmienił, że wniosek o przeliczenie emerytury złożyła ona w 2016 r., tak więc powinna otrzymać wyrównanie emerytury od w/w daty. Mając na uwadze powyższą argumentację, pełnomocnik ubezpieczonej wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do wyrównania świadczenia od 2016 r. oraz przeliczenia emerytury z uwzględnieniem zmiany decyzji wydanej w przedmiocie kapitału początkowego. Sprawy z powyższych odwołań zostały zarejestrowane pod sygn. akt VII U 923/18 i VII U 924/18 (odwołanie z dnia 23 lipca 2018 r. k. 1-2 – akta sprawy o sygn. VII U 923/18, odwołanie z dnia 4 sierpnia 2018 r. k. 1-2 – akta sprawy o sygn. VII U 924/18).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 sierpnia 2018 r. wniósł o oddalenie odwołań od decyzji z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: (...) -2016 oraz od decyzji z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760 na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że w oparciu o zgromadzoną dokumentację uznał fakt wykonywania pracy przez odwołującą w Przedsiębiorstwie (...) w okresie od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. z uwzględnieniem okresu urlopu wychowawczego wskazanego na świadectwie pracy. W związku z powyższym, zaskarżoną decyzją z dnia 26 kwietnia 2018 r. ponownie ustalił dla ubezpieczonej B. K. wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r., przyjmując do stażu pracy 8 lat, 8 miesięcy i 24 dni okresów składkowych oraz 7 lat, 8 miesięcy i 12 dni okresów nieskładkowych. Do okresów składkowych zostały przyjęte okresy od dnia 7 lutego 1975 r. do dnia 20 maja 1976 r. z tytułu zatrudnienia w (...), od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1985 r. w firmie (...), od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 4 kwietnia 1994 r., od dnia 7 kwietnia 1994 r. do dnia 12 maja 1994 r. i od dnia 14 maja 1994 r. do dnia 30 czerwca 1994 r. w Pracowni K. E. K.. Natomiast okresy nieskładkowe przypadają od dnia 21 maja 1976 r. do dnia 1 lutego 1978 r., od dnia 2 kwietnia 1985 r. do dnia 1 kwietnia 1988 r. i od dnia 2 kwietnia 1988 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. i są to okresy z tytułu opieki nad dziećmi przyjęte w myśl art. 7 pkt. 5 lit. a i b w związku z art. 174 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Na tej podstawie, zaskarżoną decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość emerytury zgodnie z art. 26 ww. ustawy od dnia 1 stycznia 2018 r.

W dalszej kolejności, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że w kwestii wypłaty świadczenia w myśl art. 133 ust. 1 pkt. 1 w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3. Nadmienił, że wniosek o ponowne ustalenie świadczenia emerytalnego został złożony wraz z nowymi dokumentami w dniu 18 stycznia 2018 r. i zaskarżoną decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 r. emerytura została przeliczona od dnia 1 stycznia 2018 r. tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek o przeliczenie. Stwierdził także, że odwołująca była informowana o konieczności przedstawienia prawidłowego świadectwa pracy z okresu jej zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. ze wskazaniem właściwego imienia bądź innych dokumentów mogących jednoznacznie potwierdzić

zatrudnienie we wskazanym zakładzie pracy. Ponadto ubezpieczona nie odwoływała się od wcześniejszych decyzji dotyczących kapitału początkowego, czy też emerytury, co oznacza, że decyzje wydane w 2016 r. są prawomocne. Na tej podstawie, organ rentowy uznał, że zaskarżone decyzje są prawnie i faktycznie uzasadnione (odpowiedź na odwołania z dnia 7 sierpnia 2018 r. k. 13 a.s.).

Zarządzeniami wydanymi w dniu 6 września 2018 r., Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie na mocy art. 291 k.p.c., połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę niniejszą ze sprawami z odwołania B. K. od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760, zarejestrowanymi pod sygn. akt VII U 923/18 i VII U 924/18 (zarządzenia z dnia 6 września 2018 r. k. 6 – akta sprawy o sygn. VII U 923/18 i VII U 924/18).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona B. K., urodzona w dniu (...) w W., w okresie od dnia 7 lutego 1975 r. do dnia 31 stycznia 1978 r. była zatrudniona w (...) Spółdzielni (...) w W. na stanowisku sprzedawcy w wymiarze czasu pracy, obejmującym 46 godzin tygodniowo oraz za wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 1.700,00 zł brutto plus premia uznaniowa w wysokości 0,03% wynagrodzenia zasadniczego. W trakcie trwania powyższego okresu zatrudnienia, ubezpieczona przebywała na urlopie bezpłatnym od dnia 21 maja 1976 r. do dnia 31 stycznia 1978 r. Następnie w okresie od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. ubezpieczona świadczyła pracę na rzecz Zakładu (...) P.B.EI i P (...) z siedzibą w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kontystki za wynagrodzeniem określonym według Zakładowego Systemu Wynagradzania plus premia uznaniowa w wysokości 15% wynagrodzenia zasadniczego oraz dodatek stażowy. W trakcie trwania powyższego okresu zatrudnienia ubezpieczona korzystała z urlopu wychowawczego w okresie od 2 kwietnia 1985 r. do 1 kwietnia 1991 r. w trakcie, którego sprawowała opiekę nad niepełnosprawnym dzieckiem. W treści wystawionego przez w/w pracodawcę świadectwa pracy nieprawidłowo wpisano imię ubezpieczonej, tj. B., zamiast B. (świadectwo pracy z dnia 1 lutego 1978 r. k. 8, świadectwo pracy z dnia 3 kwietnia 1991 r. k. 9, tom II a.r.).

W okresie od dnia 17 listopada 2003 r. do dnia 31 sierpnia 2005 r. ubezpieczona była zatrudniona w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku sprzątaczk, przy czym w okresie od dnia 17 listopada 2003 r. do dnia 31 sierpnia 2005 r. wykonywała pracę w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu, natomiast w okresie od dnia 1 września 2005 r. do dnia 30 września 2007 r. wykonywała pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Następnie w okresie od dnia 12 stycznia 2008 r. do dnia 31 maja 2009 r. ubezpieczona wykonywała pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku kierownika sklepu (...) – sprzedawcy w pełnym wymiarze czasu pracy, a w okresie od dnia 15 listopada 2007 r. do dnia 13 stycznia 2008 r. była zatrudniona w sklepie (...) A. I. z siedzibą w W. na stanowisku krawcowej. Z kolei w okresie od dnia 1 czerwca 2009 r. do dnia 30 kwietnia 2010 r. świadczyła pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na stanowisku sprzedawcy, a w okresie od dnia 15 lipca 2011 r. do dnia 15 kwietnia 2016 r. była zatrudniona na stanowisku ekspedientki w Cocktail Bar (...) z siedzibą w W. (świadectwo pracy z dnia 2 października 2007 r. k. 10, świadectwo pracy z dnia 5 czerwca 2009 r. k. 11, świadectwo pracy z dnia 14 stycznia 2008 r. k. 12, świadectwo pracy z dnia 4 maja 2010 r. k. 13, świadectwo pracy z dnia 15 kwietnia 2016 r. k. 23-26, tom II a.r.).

W dniu 31 marca 2016 r. ubezpieczona B. K. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o emeryturę z powszechnego wieku emerytalnego. Do powyższego wniosku ubezpieczona załączyła wszystkie posiadane przez siebie świadectwa pracy, w tym świadectwo pracy z dnia 3 kwietnia 1991 r. wydane przez Zakład (...) P.B.EI i P (...) z siedzibą w W., zawierające błędne imię tj. B., zamiast B.. Pozostałe dane umieszczone w w/w dokumencie, takie jak nazwisko, data urodzenia i numer P. zostały wpisane prawidłowo. Przed wydaniem decyzji w sprawie, organ rentowy pismem z dnia 10 maja 2016 r. wezwał ubezpieczoną do złożenia prawidłowo wystawionego świadectwa pracy, jak również innych dokumentów potwierdzających przebieg jej zatrudnienia. Z uwagi na fakt kradzieży i zgłoszenia tego faktu na Policji ubezpieczona nie przedłożyła w organie rentowych żadnych nowych dokumentów poza tymi, które załączyła do wniosku o przyznanie świadczenia emerytalnego. W związku z powyższym, decyzją z tej samej daty, znak: ENP/15/045106760, organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę od dnia 1 marca 2016 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony stosowny wniosek. W treści decyzji, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z

uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Jednocześnie zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, które ustalono na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę. Organ rentowy, ustalając wysokość świadczenia emerytalnego w systemie zdefiniowanej składki, przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 57.462,86 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 248 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła do wypłaty 231,71 zł brutto. Organ rentowy wskazał także, że na podstawie przedłożonych dokumentów nie można ustalić kapitału początkowego, natomiast prawidłowa wysokość emerytury zostanie ustalona po przedłożeniu poprawnie wystawionych świadectw pracy i zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – druków ZUS Rp-7 z okresów zatrudnienia od dnia 7 lutego 1975 r. do dnia 31 stycznia 1978 r. i od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r., a także dokumentacji medycznej dziecka urodzonego w dniu (...) (decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 10 maja 2016 r., znak: ENP/15/045106760 k. 28-29, tom II a.r., zeznania odwołującej k. 34 a.s., pismo z dnia 10 maja 2016 r. k. 29, tom I a.r.).

W dniu 18 stycznia 2018 r. ubezpieczona B. K. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem okresu zatrudnienia w Zakładzie (...)P.B.EI i P (...) z siedzibą w W. od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. Do powyższego wniosku ubezpieczona załączyła kserokopię legitymacji ubezpieczeniowej, świadectwo pracy z dnia 3 kwietnia 1991 r. złożone już wcześniej do akt organu rentowego, pismo o poświadczenie zatrudnienia oraz skrócony odpis aktu małżeństwa. W oparciu o wskazane powyżej dokumenty organ rentowy wydał w dniu 26 kwietnia 2018 r., decyzję znak: (...)–2016, mocą której ustalił w stosunku do ubezpieczonej wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 663,31 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 1989 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 54,33%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego organ rentowy ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 54,33% przez kwotę bazową, tj. 1.220,89 zł określoną w ustawie powołanej w części I decyzji ($54,33\% \times 1.220,89 \text{ zł} = 663,31 \text{ zł}$), okresy składkowe w łącznym wymiarze 8 lat, 8 miesięcy i 24 dni tj. 104 miesiące (uwzględniające okres zatrudnienia ubezpieczonej w Zakładzie (...)P.B.EI i P (...) z siedzibą w W. od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r.) oraz nieskładkowe, tj. okresy sprawowania opieki nad dzieckiem w łącznym wymiarze 7 lat, 8 miesięcy i 12 dni, czyli 92 miesiące, a także współczynnik proporcjonalny do wieku oraz okresu składkowego w wysokości 71,32% oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 209 miesięcy. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 73.120,74 zł (decyzja z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: (...)–2016 k. 14-15, tom I a.r.).

Następnie decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. po ustaleniu kapitału początkowego, przeliczył emeryturę ubezpieczonej B. K. od dnia 1 stycznia 2018 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Jednocześnie zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Organ rentowy, ustalając wysokość świadczenia emerytalnego w systemie zdefiniowanej składki, przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 57.823,98 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 239.561,20 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 245,40 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła do wypłaty 1.211,84 zł brutto. Po wydaniu w/w decyzji ubezpieczona w dniu 22 marca 2018 r. złożyła wniosek o ponowne obliczenie świadczenia z uwzględnieniem średniego dalszego trwania życia w wymiarze 242,50 miesięcy. Wobec tego organ

rentowy ponownie ustalił wysokość świadczenia emerytalnego od dnia 1 marca 2018 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek. Ustalając wysokość świadczenia emerytalnego w systemie zdefiniowanej składki organ rentowy przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 57.823,98 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 239.561,20 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 242,50 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła do wypłaty 1.226,33 zł brutto (decyzja z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760 k. 71-72, decyzja z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760 k. 71-72, tom II a.r.).

Od niekorzystnych dla siebie decyzji organu rentowego z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: (...) -2016 oraz z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760, ubezpieczona złożyła odwołania do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 23 lipca 2018 r. k. 1-2 a.s., odwołanie z dnia 23 lipca 2018 r. k. 1-2 – akta sprawy o sygn. VII U 923/18, odwołanie z dnia 4 sierpnia 2018 r. k. 1-2 – akta sprawy o sygn. VII U 924/18).

Na rozprawie w dniu 5 lutego 2019 r. pełnomocnik ubezpieczonej oświadczył, że cofa wniosek o przesłuchanie w charakterze świadków M. Ż. oraz B. P. z uwagi na uwzględnienie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonej B. K. od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. w Zakładzie (...) P.B.EI i P (...) z siedzibą w W.. Ponadto wniósł o dokonanie przeliczenia kapitału początkowego od daty złożenia przez ubezpieczoną pierwszego wniosku w marcu 2016 r. Z kolei pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania (protokół rozprawy z dnia 5 lutego 2019 r. k. 34-35 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy, aktach sprawy o sygn. VII U 923/18 i sygn. VII U 924/18, jak również w aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. Zeznania odwołującej B. K. (k. 34 a.s.), Sąd Okręgowy uznał za logiczne i spójne, jako korespondujące z rzeczowym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Zaznaczenia wymaga jednak, że w niniejszej sprawie istota sporu nie sprowadzała się do ustaleń faktycznych, ale w zasadzie do oceny prawnej ustalonego w toku postępowania wyjaśniającego przez organ rentowy stanu faktycznego w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stąd też zeznania te miały marginalne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania B. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: (...) -2016 oraz od dwóch decyzji z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760, w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługują na uwzględnienie.

Z uwagi na przedmiot sporu tytułem wstępu podkreślenia wymaga, że B. K., jako osobie urodzonej pod dniem 31 grudnia 1948 r., przysługuje prawo do emerytury w myśl art. 24 i następnych ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2019 r., poz. 39), zwanej dalej ustawą emerytalną. Wymieniony przepis art. 24 wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego, co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Zasady obliczania wysokości emerytury określonej w art. 24 zostały ustalone w art. 25-26 ustawy emerytalnej. W myśl art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei z art. 25 ust. 1 ustawy wynika, że podstawą obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury,

zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zaewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W świetle zacytowanych przepisów jednym z podstawowych elementów obliczenia wysokości przyznanej ubezpieczonemu emerytury jest kapitał początkowy. Zgodnie z art. 173 ust. 1-3 ustawy emerytalnej ustala się go dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat. Jego wartość ustala się na dzień wejścia w życie ustawy. Z kolei w myśl art. 174 ust. 1 i 2 ww. ustawy, wyliczenia kapitału dokonuje się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Ustala się podstawę wymiaru w oparciu o zasady określone w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, to jest z okresu kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych przed dniem 1 stycznia 1999 r. (art. 15 ust. 1) bądź z okresu 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust. 6). Ponadto, przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy: okresy składkowe, o których mowa w art. 6, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt. 5 oraz okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt. 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W rozpatrywanej sprawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: (...) -2016, wydaną w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego, uwzględnił okres zatrudnienia ubezpieczonej od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. w Zakładzie (...) P.B.EI i P (...) z siedzibą w W.. Do okresów składkowych zostały bowiem przyjęte następujące okresy: od dnia 7 lutego 1975 r. do dnia 20 maja 1976 r. z tytułu zatrudnienia w (...), od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1985 r. w firmie (...), od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 4 kwietnia 1994 r., od dnia 7 kwietnia 1994 r. do dnia 12 maja 1994 r. i od dnia 14 maja 1994 r. do dnia 30 czerwca 1994 r. w Pracowni K. E. K.. Natomiast okresy nieskładkowe przypadają od dnia 21 maja 1976 r. do dnia 1 lutego 1978 r., od dnia 2 kwietnia 1985 r. do dnia 1 kwietnia 1988 r. i od dnia 2 kwietnia 1988 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. i są to okresy z tytułu opieki nad dziećmi przyjęte w myśl art. 7 pkt. 5 lit. a i b w związku z art. 174 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W rezultacie, kolejną decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760, organ rentowy od dnia 1 stycznia 2018 r. ponownie ustalił wysokość emerytury odwołującej zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2019 r., poz. 39). W dniu 22 marca 2018 r. ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia z zastosowaniem najkorzystniejszego wymiaru średniego dalszego trwania życia. W związku z powyższym w dniu 27 kwietnia 2018 r. organ rentowy wydał kolejną decyzję, znak: ENP/15/045106760, ponownie ustalając wysokość emerytury ubezpieczonej od dnia 1 marca 2018 r., przyjmując średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę, tj. 242,50 miesięcy w oparciu o Komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 26 marca 2014 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M.P. z 2014 r. 245). W konsekwencji w odniesieniu do w/w okresu zatrudnienia żądanie B. K. zostało zaspokojone. Powyższa okoliczność wynika wprost ze stanowiska organu rentowego przedstawionego w odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 sierpnia 2018 r. oraz ze stanowiska pełnomocnika ubezpieczonej, który na rozprawie w dniu 5 lutego 2019 r. oświadczył, że cofa wniosek o przesłuchanie w charakterze świadków M. Ż. i B. P. z uwagi na uwzględnienie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonej B. K. od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. w Zakładzie (...) P.B.EI i P (...) z siedzibą w W.. W związku z powyższym, jedyną kwestią sporną w niniejszym postępowaniu była możliwość przeliczenia emerytury ubezpieczonej od daty złożenia pierwszego wniosku o świadczenie w marcu 2016 r.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawą ustalenia nowej wysokości emerytury w decyzjach z dnia 27 kwietnia 2018 r., a wcześniej wartości kapitału początkowego w decyzji z dnia 26 kwietnia 2018 r. był wniosek złożony w dniu 18 stycznia 2018 r. Wniosek dotyczył bowiem ustalenia wartości kapitału początkowego z uwzględnieniem nowej przedłożonej przez ubezpieczoną dokumentacji dotyczącej okresu jej zatrudnienia w latach 1978-1991. Należy

zaznaczyć, że w decyzji o przyznaniu odwołującej prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym z dnia 10 maja 2016 r., znak: ENP/15/045106760, organ rentowy wskazał, że na podstawie dotychczas przedłożonych dokumentów nie można ustalić kapitału początkowego, natomiast prawidłowa wysokość emerytury zostanie ustalona po przedłożeniu poprawnie wystawionych świadectw pracy i zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – druków ZUS Rp-7 z okresów zatrudnienia od dnia 7 lutego 1975 r. do dnia 31 stycznia 1978 r. i od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r., a także dokumentacji medycznej dziecka urodzonego w dniu (...). W decyzji z dnia 26 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że podstawa wymiaru kapitału początkowego ustalana była na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, natomiast okres kolejnych 10 lat kalendarzowych był ustalany z okresu od dnia 1 stycznia 1989 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. Według przepisów zawartych w art. 174 ustawy emerytalnej organ rentowy ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wnioskodawczyni wynoszący 54,33%. Kolejny wniosek o przeliczenie świadczenia odwołująca złożyła w dniu 22 marca 2018 r. wskazując, że domaga się zastosowania najkorzystniejszego średniego dalszego trwania życia. W dniu 27 kwietnia 2018 r. organ rentowy wydał więc decyzję, znak: ENP/15/045106760, ponownie ustalając wysokość emerytury ubezpieczonej od dnia 1 marca 2018 r., przyjmując średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę, tj. 242,50 miesięcy. W konsekwencji przyjęcie przez organ rentowy wyższych wartości wskazanych powyżej wskaźników spowodowało przyznanie emerytury w wyższej wysokości od dnia 1 marca 2018 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony stosowny wniosek.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych należy stosować przepisy prawa w ich literalnym brzmieniu. Przepis art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, że postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. W sprawach emerytalno-rentowych całe postępowanie wszczynane jest tylko i wyłącznie na wniosek osoby zainteresowanej. Z kolei art. 129 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W myśl zaś przepisu art. 133 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy – w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Również przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237, poz. 1412) uzależniają wszczęcie postępowania w sprawach świadczeń emerytalno-rentowych od wniosku zainteresowanego, chyba że przepisy ustawy przewidują wszczęcie tego postępowania z urzędu (§ 3). Ustawa emerytalno-rentowa określa szczegółowo sytuacje, w których organ rentowy ma obowiązek podjąć działania z urzędu, a sytuacja odwołującej do takich się nie zaliczała.

Ubezpieczona B. K. złożyła wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego, z uwzględnieniem dodatkowej dokumentacji dotyczącej przebiegu jej zatrudnienia w latach 1978-1991, w dniu 18 stycznia 2018 r. Z tych też względów organ rentowy mógł przyznać wyższe świadczenie najwcześniej od dnia 1 stycznia 2018 r. i tak też uczynił. Wcześniej brak było podstaw do zmiany wysokości emerytury, gdyż dokumenty, powodujące zwiększenie kapitału początkowego zostały przez odwołującą złożone w dniu 18 stycznia 2018 r. Wniosek w przedmiocie ponownego ustalenia świadczenia emerytalnego wraz z nowymi dokumentami został złożony w dniu 18 stycznia 2018 r. i zaskarżoną decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 r. emerytura została przeliczona od dnia 1 stycznia 2018 r., tj. od miesiąca, w którym został złożony wniosek o przeliczenie. Zasada działania na wniosek jest generalną zasadą postępowania emerytalno-rentowego. Reguła ta wyklucza możliwość wstecznego wypłacania świadczeń, tj. za okres od daty nabycia prawa, a przed złożeniem wniosku. Pomimo więc tego, że nie budzi wątpliwości stanowisko, że prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego powstaje z urzędu, a decyzja organu rentowego ma charakter deklaratoryjny, samo spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia in abstracto nie stanowi podstawy do wypłaty świadczenia. Podstawę taką - zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi wniosek o przyznanie świadczenia, a zatem niewątpliwie ustawodawca przypisał decydującą rolę woli uprawnionego, który nawet jeżeli spełnia warunki nabycia prawa do świadczenia, nie musi z niego korzystać. Konsekwencją tego jest to, że dopiero złożenie wniosku o świadczenie powoduje obowiązek jego wypłaty, a ustawodawca nie przewidział możliwości wyrównania świadczenia osobom, które wystąpiły z wnioskiem o nie później, niż nabyły do niego prawo, jeżeli zwłoka

spowodowana została brakiem staranności w prowadzeniu własnych spraw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 782/12, LEX 1246770). Przepisy w tym zakresie są jasne i jednoznaczne, a ich interpretacja nie może mieć charakteru rozszerzającego.

Na marginesie wskazać należy, że ubezpieczona B. K. była prawidłowo informowana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. o konieczności przedstawienia prawidłowego świadectwa pracy z Zakładu (...)P.B.EI i P (...) z siedzibą w W., potwierdzającego jej zatrudnienie w okresie od dnia 2 lutego 1978 r. do dnia 1 kwietnia 1991 r. w pismach z dnia 26 kwietnia 2016 r. oraz w decyzjach z dnia 10 maja 2016 r. i 6 czerwca 2016 r. Pomimo tego dokumenty te wraz ze stosownym wnioskiem złożyła dopiero w dniu 18 stycznia 2018 r. Jednocześnie należy zauważyć, że ubezpieczona nie odwoływała się od wcześniejszych decyzji organu rentowego wydanych w 2016 r., wobec czego decyzje te stały się prawomocne. Oznacza to, że kwestia dotycząca ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego została prawomocnie rozstrzygnięta na gruncie w/w decyzji z dnia 10 maja 2016 r. i 6 czerwca 2016 r., a rozstrzygnięcie to jest wiążące. W tym przypadku, aby mogło dojść do ponownej analizy wysokości emerytury konieczne było wznowienie postępowania w sprawie przeliczenia świadczenia ubezpieczonej z uwzględnieniem nowej przedłożonej przez nią dokumentacji. W niniejszej sprawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych potraktował wniosek odwołującej z dnia 18 stycznia 2018 r., jako wniosek o wznowienie postępowania w sprawie wysokości jej świadczenia emerytalnego i w jego rozpoznaniu wydał zaskarżone decyzje. Jednocześnie w zakresie daty przeliczenia emerytury organ rentowy nie popełnił żadnego błędu, który w razie ponownego ustalenia prawa do tego świadczenia mógłby skutkować zastosowaniem możliwości przyznania świadczenia za okres wsteczny na podstawie art. 133 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jak już zostało wskazane, generalną zasadą prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych jest to, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury lub renty, tj. spełnienia ustawowych warunków, lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Mając na uwadze powyższe ustalenia i uregulowania stwierdzić należy, że brak jest zatem podstaw do przyznania ubezpieczonej zwiększenia emerytury wcześniej niż od dnia 1 stycznia 2018 r. (miesiąca złożenia udokumentowanego wniosku o przeliczenie świadczenia). Wskazane wyżej przepisy ustawy emerytalnej jako datę wypłaty świadczenia, a w tym przypadku zwiększonego świadczenia, wskazują datę powstania prawa, z zastrzeżeniem, że nie może to być data wcześniejsza od miesiąca złożenia wniosku wykazującego uprawnienie do świadczenia. Jednocześnie przyczyny, dla których przedmiotowy wniosek wpłynął do organu rentowego w określonej dacie pozostają bez wpływu na datę przyznania świadczenia.

Podkreślić również należy, że żaden przepis prawa nie obliguje organu rentowego do informowania ubezpieczonych o przysługujących im uprawnieniach do pobierania świadczeń z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych. Potwierdzenie powyższego wniosku odnaleźć można w uzasadnieniu do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 stycznia 2004 r. wydanego w sprawie o sygn. akt III AUa 2877/02, w którym wskazane zostało, że organ rentowy nie jest zobowiązany do każdorazowego informowania potencjalnego świadczeniobiorcy o wszystkich wynikających z obowiązujących przepisów prawa możliwościach przyznawania świadczeń, a jedynie tych, do których potencjalne prawo wynika z charakteru wnioskowanego świadczenia, czy też innych ujawnionych w momencie składania wniosku okoliczności faktycznych i prawnych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ma przy tym obowiązku prawnego ani rzeczywistych możliwości indywidualnego informowania wszystkich zainteresowanych o przysługujących im uprawnieniach ani o zmianie uprawnień wynikających z publicznych przepisów ubezpieczeniowych, jak również o konieczności złożenia konkretnych dokumentów w celu nabycia uprawnień do świadczeń emerytalno-rentowych, bądź zwiększenia ich wysokości. W związku z powyższym, w niniejszej sprawie, pomimo tego, że organ rentowy informował ubezpieczoną o konieczności przedłożenia określonych dokumentów, to jednak ubezpieczona w dalszym ciągu miała obowiązek ich dostarczenia, co umożliwiłoby organowi rentowemu prawidłowe obliczenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem najkorzystniejszych okresów zatrudnienia. Po wniesieniu odwołania postępowanie przed sądem toczy się w trybie procesu, a organ i osoba odwołująca się od decyzji są równorzędnymi stronami. Istotne jest przy tym jednak to, że to na stronie odwołującej spoczywa ciężar dowodzenia swoich racji i zarzutów wobec zaskarżonej decyzji. To ona musi wykazać, że ta decyzja jest wadliwa i przedstawić ewentualne dowody mające uzasadniać te zarzuty. W wyroku z dnia 9 maja 2012 r. (III AUa 1733/11) Sąd Apelacyjny w Gdańsku stwierdził, że w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych

zastosowanie znajduje ogólna zasada postępowania cywilnego, wynikająca z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Brak inicjatywy dowodowej ze strony odwołującej może skutkować przegraniem procesu. Tym bardziej, że na gruncie postępowań w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, Sąd nie ma obowiązku poszukiwać dokumentów, o które nie zadbała osoba dochodząca świadczenia.

W konsekwencji powyższych rozważań, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania B. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 26 kwietnia 2018 r., znak: (...) -2016 oraz z dnia 27 kwietnia 2018 r., znak: ENP/15/045106760, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi odwołującej.

M.St.